

ДЖОФРИ А. ЛАНДИС

ПОСЛЕДНИЯТ ЗАЛЕЗ

Превод от английски: [Неизвестен], 2002

chitanka.info

Подобно на вражески изтребител в стар филм за асовете сред летците, кометата изскочи от Слънцето, невидима в блясъка му, докато не стана твърде късно. Нищо друго не може да се направи, помисли си Кристофър, освен да се чака неизбежният сблъсък и да се изчислява къде точно ще е той.

Крис бе галеният компютърен гений на групата по астрономия. Кометата бе открита от астрономите, но за изчисляването на орбитата й и следователно за определяне на времето и мястото на сблъсъка отговаряше той. Беше изключително внимателен при пресмятането, като провери критичната лунна пертурбация по три различни метода, преди да е сигурен в резултата. Да беше Земята само на десет минути по-далеч по орбитата си, щеше да се размине.

Така обаче бе като удар в целта.

— По дяволите! — рече Мартин, един от астрономите. Бяха се събрали в конферентната зала на компютърния отдел, не че резултатите не можеха да се отпечатат в който и да е от техните офиси. — Шайсет километра? Сблъсъкът ще е на шайсет километра източно оттук? Сигурен ли си?

Кристофър кимна:

— Съжалявам.

— Ха! Вината не е твоя — отвърна астрономът. — Каква ирония само! Значи ще сме в епицентъра или почти в него. Огненото кълбо ще е с диаметър близо двеста километра. Няма дори да го видим.

— Едва ли е утешение — обади се Тибор, вторият астроном в екипа, — но ако има значение за вас, да, ще го видим. На огненото кълбо ще му отнеме около минута, за да се разшири.

— Жалко — въздъхна първият астроном, — много исках да видя децата си пораснали. Наистина. — Вече плачеше горко. — Не че сега има някакво значение какво съм искал. Съжалявам. Прибирам се у дома. Мисля, че искам да бъда със семейството си.

Тибор погледна часовника си.

— Върви и се обади на вестниците, ако желаеш.

— Защо да си правя труда? — отвърна Мартин от прага на вратата. — Не виждам особен смисъл в това.

Тибор хвърли разпечатаните страници на пода.

— Да. Предполагам, че аз също ще си отида у дома. — Погледна към Кристофър. — Знаеш ли, ти си късметлия — заяви той, като

поклати глава. — Не си женен. Никога не съм смятал, че ще завида някому за това.

— Какъв ти късмет! — рече тихо Кристофър, но и двамата астрономи вече си бяха тръгнали и той бе сам в пълната тишина на конферентната зала.

До края на света оставаше час и половина. Нямаше смисъл да се бяга, Кристофър го знаеше. Когато краят на света се стовари като меча на Бог от небето, няма достатъчно отдалечно място, на което да избяга човек. Върна се в офиса си и погледна книгите и докладите, струпани безредно върху бюрото му. Те вече нямаха значение. Сега нищо нямаше значение, абсолютно нищо.

Затвори вратата.

Кара бе в офиса си през две врати и четеше списание. Беше най-новото попълнение в компютърния отдел на Университетския изследователски център — работеше тук едва от година, — ала от цялата група той най-много обичаше да работи с нея. Понякога излизаха заедно на кафе. Веднъж ходиха и на кино.

Тя вдигна поглед, когато той подмина вратата ѝ.

— Кажи, Крис, накъде се запътиха всички астрономи? — попита.

— Току-що търсих Тибор, но го няма, а и колата му не е на паркинга.

— Днес си тръгна рано — отвърна Крис. — Както и Мартин.

— О! — възклика Кара. — Е, не е спешно. Предполагам, че ще го хвана утре. — И се върна отново към четенето си.

Кристофър работеше добре с нея, но понякога си мислеше, че в действителност не я познава. Кара бе четири години по-млада от него и в определени моменти разликата във възрастта им изглеждаше като пропаст. Понякога му се струваше, че тя леко флиртува с него, а миг по-късно ставаше напълно сериозна, приятелски настроена и непринудена в рамките на чисто професионалните взаимоотношения. Беше умна и изключително способна — никога не му се налагаше да ѝ обяснява нещо два пъти. Обичаше да работи с нея.

Бе малко свенлива, той го знаеше, въпреки че тя го криеше добре. Веднъж бе видял Кара с малката ѝ сестра и разликата бе поразителна. Изглеждаше едновременно по-възрастна, както и по-млада, отадена на смях и шеги. Вероятно именно през онзи ден,

помисли си Кристофър, се бе влюбил в нея. Но много добре разбираше, че не бива да започва връзка с някого, с когото работи. Твърде често това водеше до катастрофа.

През последната година обаче доста често бе размишлявал върху това. Сега, реши, сега би могъл да го направи. Сега, след като нищо нямаше значение.

— Хей, Кара — рече и я изчака да вдигне отново очи. — Кафе?

Тя погледна часовника си.

— Ами...

— Ела! — подкани я той. — Имаш нужда от почивка. Минава четири.

Кара хвърли поглед към камарата хартии върху бюрото й, малко по-подредени от купчините върху неговото, но все така ужасни.

— Благодаря, ала не мога. Наистина имам много работа.

— Хайде стига! Ако настъпваше краят на света, щеше ли нещо от това да има никакво значение?

Тя се усмихна.

— Е, добре. Дай ми пет минути.

Минаха близо двайсет, преди да се появи в офиса му. Крис запълваше времето, като правеше списък на хората, на които би трябвало да се обади, после зачеркваше имената им.

Слязоха по Тайър Стрийт до едно кафене, предпочитано от студентите, и се настаниха на масичка в ъгъла. Цял ден бе валяло, но накрая небето се прочисти и в късния следобед лъчите на слънцето блестяха в локвите. Стомахът на Крис се бе свил. Трябваше да каже нещо сега, обаче не намираше думи. Чувстваше се, сякаш бе отново в гимназията, с пресъхнала уста при мисълта да покани някое момиче на танц. А и какво можеше да каже всъщност? Даде си сметка, че не иска да застрашава приятелството им с интимничене и внезапно разбра, че няма да я попита нищо. Щеше да е прекалено грубо. Твърде много искаше тя да го хареса. Чувстваше се като глупак. Беше краят на света и дори тогава езикът му бе вързан. Нищо не можеше да го промени.

Кара сякаш не забелязваше мълчанието му. Навярно на нея също ѝ минаваха разни мисли през главата. Той даже не знаеше дали тя има приятел. Никога не бе споменавала за такъв, но нима трябваше? Толкова много неща не знаеше за нея, толкова много, които никога нямаше да има възможност да научи.

Кристофър се извърна, като се престори, че гледа залеза, отразен в локвите, и с усилие задържа сълзите си. Оставаха две минути. Когато реши, че може да говори, без гласът му да трепери, предложи:

— Защо не си вземеш кафето и не отидем край обсерваторията, за да наблюдаваме залеза?

Кара вдигна рамене.

— Добре.

Докато се разхождаха по улицата, внезапен импулс го накара да протегне ръка и да хване нейната. Тя го изгледа странично, но не се дръпна. Ръката ѝ бе хладна, пръстите учудващо малки в дланта му. Беше достатъчно, реши той, достатъчно бе да върви по улицата с нея и да държи ръката ѝ в навечерието на края на света. Не беше това, което желаеше. Той искаше да я притисне до себе си, да прекара живота си с нея, да сподели всички нейни тайни и радостни мигове. Да се държат за ръце обаче бе достатъчно. Беше обещание, обещание, загатващо за някой ден, който вече никога нямаше да настъпи. Да държи ръката ѝ трябваше да му е достатъчно за цял живот.

От срещуположната посока на залеза тъмночервено зарево се издигаше мълчаливо в небето, като осветяваше отзад облаците ниско над хоризонта.

— Виж! — рече той,卡拉 се обърна и спря. Очите ѝ блестяха от сиянието.

— Нали е хубаво? — каза тя. — Никога не съм виждала такова нещо на залез. Какво е то?

Червенината се простираше вече от единния край на хоризонта до другия, а на изток ставаше наситено синьо-виолетова, по-ярка от слънцето.

— Това е краят на света — обяви той и след това нямаше какво друго да се каже повече.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.